

Eder have foreligget haabe her og i det andet Thing, thi hvorfra skulde disse Forslag have deres Udspring, naar der ikke virkelig var nogen Trang, tilstede? Seg skal gjerne indrømme, at der ikke findes nogen saadan Trang hos Majoriteten; nei, det er tilvisse kun hos en Minoritet, maaskee endog en lille Minoritet, men Trangen er ligesuldt tilstede. Om den er berettiget, er et Spørgsmaal, hvorom jeg ikke her skal udtale mig, men vist er det, at den har givet Anledning til Rivninger paa forskjellige Steder, og hvad den kan medføre, naar den ikke fyldestgjøres, maa Fremtiden lære os. Smidleritid er det vistnok sikkert, at saadanne Rivninger ikke kunne være heldige og i alt Fald vel neppe vilde være noget Godt i deres Skjød. Seg mener, at man ved at ordne Folkekirkens Forhold paa en friere Maade burde søge at undgaae disse Rivninger, og man vilde derved faae Visshed for, at alle de, som ønske at blive indenfor Folkekirken, ogsaa virkelig kunne blive der. Man maa huske paa, at der slet ikke er Spørgsmaal om den egentlige Samvittighedsfrihed, den egentlige Religionsfrihed — den har Grundloven tilstaaet os —, men om en Frihed indenfor Folkekirkens Omraade, som kan blive nødvendig, for at denne kan bevare en heel Deel Statsborgere i sit Skjød. Skal Folkekirken have nogen Betydning, maa saagodtsom alle Statsborgere eller alle de, der ikke afvige fra Folkekirkens Tro, virkelig kunne være indenfor den, men er det ikke Tilfældet, forekommer det mig, at Folkekirken taber hele sin Betydning. Man har indvendt herimod, at det var nødvendigt for det kirkelige Samfund, at man ikke lod en saadan Trang til en friere Udvikling nyde Fyldest, idet en saadan Fyldestgjørelse vilde medføre en Opløsning af Folkekirken, men jeg troer netop det Modsatte; jeg troer, at en saadan Fyldestgjørelse netop vil bevare de Medlemmer indenfor Folkekirkens Omraade, der have Trang til en saadan friere Udvikling. — Naar man altsaa seer hen til, at den Lov, her foreligger, muligen kunde medføre, at en friere Udvikling kunde blive standt ud i en fjernere Fremtid, forekommer det mig, at der ingen Grund er til at vedtage den, og det saameget mindre, som det vistnok kan være et Spørgs-

maal, om der ikke i Virkeligheden paa sine Steder kan være en Trang til en friere Præstevirksomhed, hvilken ikke vilde nyde nogen egentlig Fyldestgjørelse ved den Lov, her foreligger. Seg for mit Vedkommende anseer det altsaa for heelt tvivlsomt, om det vil være heldigt at vedtage dette Lovforslag.

S. Pedersen: Angaaende de Bemærkninger, som den ærede sidste Tale anstillede om Friheden indenfor Folkekirkens Omraade, kan jeg i det Allervæsentligste være enig med ham, men det forekommer mig, at dette Spørgsmaal har en saa omfattende Betydning, at det ikke kan bringes til Anvendelse her. Seg maa navnlig være meget uenig med den ærede Medlem, naar han troer, at nærværende Lov skulde lukke Døren for friere Reformers Indførelse i en nær Fremtid, selv om Forholdene iøvrigt maatte kunne medføre saadanne; i alt Fald pegede de ikke ganske saa Afstemninger, der i en Række af Aar have fundet Sted saavel i dette som i det andet Thing, snarere i en ganske modsat Retning. Det har stedse været erkjendt, at det Skridt, man her gjorde, var meget lille, men man har haabet, at det skulde bane Veien for, at man paa en mere fylldig Maade i en senere Fremtid kunde gennemføre den Tanke, der maa ligge til Grund for en friere Stilling indenfor Folkekirkens Omraade. Lovforslaget har dernæst været betragtet som et nødvendigt Supplement til Loven af 4de April 1855, for at denne Lov kunde blive til Sandhed, og for at de Medlemmer af Folkekirken, der havde løst Sognebaandet, virkelig kunne have Nytte af den Frihed, som derved er tiltænkt dem. Det er vel saa, at denne Sag for nogle Aar tilbage er ordnet ved en kongelig Resolution, men det er ogsaa bekjendt, hvilken Kamp der siden den Tid har fundet Sted her i Thinget, hvorved det tydeligt er godtgjort, hvor stor Priis Repræsentationen sætter paa at faae Sagen ordnet ved Lov, og hvilken Forskjel den gjør paa, om den er ordnet ved Lov eller ved Resolution. Der findes desuden ogsaa en Bestemmelse i denne Resolution, som ved en vilkaarlig Brug af den paagjældende Autoritet kan gjøre den Frihed, Resolutionen har til Hensigt at give, aldeles illusorisk. — Til at gaae ind paa